

"Sant Pere". Taula del pintor Rexach. Es diu que prengué - com a model un retrat del Papa Luna. (Basílica de Morella)

duplicitat de mestres. Qué ocorria, puix? senzillament que al cisma eclesiàstic es superposava el cisma mestral. I les conseqüències, ben conflictives, per cert, no tardaren gens en notar-se: el Maestrat es convertí en un autèntic teatre d'acció d'ambdues bandositats nobiliàries, les quals cercant afiançar llurs respectius dominis, assolaren més encara aquestes terres. El rei, com sempre, va demostrar la seua incapacitat al no poder tallar aquests enfrontaments, que no eren altra cosa més que un capítol dels afanys nobiliàris per debilitar el poder de la monarquia.

Fou aleshores quan intervingué la figura de Benet XIII, el qual guiat per uns propòsits clars, puix pretenia el recolzament econòmic d'un Orde militar del caire de Montesa, decidí -en connivència amb el rei- que un acòlit seu, Bonifaci Ferrer (el germà de San Vicent)

pronunciara una sentència declarant vacant la seua mestral. Per tant, ni Alamany, ni Proíxita serien mestres. Si el primer reaccionà amb certa prudència, Proíxita va considerar damnats els seus interessos, tardant gairebé dos anys en depositar la seua actitud, que ell considerava totalment legítima, d'acord amb el que disposava la butlla fundacional de l'Orde.

Per tant, a partir de desembre de 1.409, Benet XIII es convertia en el nou senyor d'aquestes terres del Maestrat montesià. I com nou mestre va començar, a partir de febrer de 1.410, a jurar furs i privilegis als diferents pobles de l'Orde, mitjançant el seu delegat Lluís de Vallterra, que era canonge de Girona i capellà pontifici. Tanmateix, les viles passaren per Sant Mateu, on es trobava el palau mestral, a prestar el jurament de